
Shri Ramanagita

श्रीरमणगीता

Document Information

Text title : ramaNagItA

File name : ramaNagItA.itx

Category : gItA, giitaa, ramaNa-maharShi, gurudev

Location : doc_giitaa

Author : ramaNAntevAsino vAsiShThasya gaNapterupanibandhe

Transliterated by : DPD

Proofread by : DPD

Latest update : August 28, 2021

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

February 17, 2025

sanskritdocuments.org

Shri Ramanagita

श्रीरमणगीता

अनुक्रमणिका

अध्याय नाम

१. उपासनाप्राधान्यनिरूपणम्
२. मार्गत्रयकथनम्
३. मुख्यकर्तव्य निरूपणम्
४. ज्ञानस्वरूपकथनम्
५. उदयविधा
६. मनोनिग्रहोपायः
७. आत्मविद्याराधिकारितदङ्गनिरूपणम्
८. आश्रमविचारः
९. ग्रन्थिभेदकथनम्
१०. सङ्घविधा
११. ज्ञानसिद्धिसामरस्यकथनम्
१२. शक्तिविचारः
१३. संन्यासे स्त्रीपुरुषयोस्तुल्याधिकारनिरूपणम्
१४. ज्ञानभुक्ति विचारः
१५. श्रवणमनननिदिध्यासननिरूपणम्
१६. लज्जितविचारः
१७. ज्ञानप्राप्तिविचारः
१८. सिद्धमहिमानुकीर्तनम्

॥ श्रीरमणगीता ॥

अथ प्रथमोऽध्यायः । (उपासनाप्राधान्यनिर्मुपासाम्)

महर्षि रमणं नत्वा कार्तिकेयं नराकृतिम् ।

मतं तस्य प्रसन्नेन ग्रन्थेनोपनिबध्यते ॥ १ ॥

धृषपुत्रशके राम भूमिनन्दधरामिते ।

अेकोन्निशद्विषसे द्वादशे मासि शीतले ॥ २ ॥

उपविष्टेषु सर्वेषु शिष्येषु नियतात्मसु ।

भगवन्तमृषि सोऽलमपृच्छं निर्णयामये ॥ ३ ॥

प्रथमः प्रश्नः

सत्यासत्यविवेकेन मुच्यते केवलेन किम् ।

उताडो बन्धनानाय विद्यते साधनान्तरम् ॥ ४ ॥

द्वितीयः प्रश्नः

किमलं शास्त्रयथैव जिज्ञासूनां विमुक्तये ।

यथा गुरुपदेशं किमुपासनपेक्षते ॥ ५ ॥

तृतीय प्रश्नः

स्थितप्रज्ञः स्थितप्रज्ञमात्मानं किं समर्थयेत् ।

विदित्वा पश्चिपूर्णात्वं ज्ञानस्थोपरतरुत ॥ ६ ॥

चतुर्थः प्रश्नः

ज्ञानिनं केन लिङ्गेन ज्ञातुं शक्यन्ति कोविदाः ॥ ७ ॥

पञ्चमः प्रश्नः

ज्ञानार्थैव समाधिः किं कामायाप्युत कल्पते ॥ ७ ॥

षष्ठः प्रश्नः

कामेन योगमभ्यस्य स्थितप्रज्ञो भवेद्यदि ।

सकामोऽमुष्य साकृत्यमधिगच्छति वा न वा ॥ ८ ॥

अेवं मम गुरुः प्रश्नानकार्ण्यं करुणानिधिः ।

अब्रवीत्संशयच्छेदी रमणो भगवानृषिः ॥ ९ ॥

प्रथमप्रश्नस्योत्तरम्

भोयथेत्सकलान् बन्धानात्मनिष्ठैव केवलम् ।

सत्यासत्यविवेकं तु प्राडुर्वैराग्यसाधनम् ॥ १० ॥

सदा तिष्ठति गम्भीरो ज्ञानी केवलमात्मनि ।
नासत्यं चिन्तयेद्विश्वं न वा स्वस्य तदन्यताम् ॥ ११ ॥

द्वितीयप्रश्नस्योत्तरम्
न संसिद्धिर्विजिज्ञासोः केवलं शास्त्रचर्यया ।
उपासनं विना सिद्धिर्नैव स्यादिति निर्णयः ॥ १२ ॥

अभ्यासकाले सलज्जा स्थितिं प्रादुरुपासनम् ।
सिद्धिं स्थिरां यदा गच्छेत्सैव ज्ञानं तदोच्यते ॥ १३ ॥

विषयान्तसम्परित्यज्य स्वस्वभावेन संस्थितिः ।
ज्ञानजवालाकृतिः प्रोक्तता सलज्जा स्थितिरात्मनः ॥ १४ ॥

तृतीयप्रश्नस्योत्तरम्
निर्वासेन मौनेन स्थिरायां सलज्जस्थितौ ।
ज्ञानी ज्ञानिनमात्मानं निःसन्देहः समर्थयेत् ॥ १५ ॥

चतुर्थप्रश्नस्योत्तरम्
सर्वभूतसमत्वेन विद्गोः ज्ञानमूढ्यताम् ।
पञ्चमप्रश्नस्योत्तरम्
कामारब्धस्समाधिस्तु कामं कृत्वै निश्चितम् ॥ १६ ॥

षष्ठप्रश्नस्योत्तरम्
कामेन योगमभ्यस्य स्थितप्रज्ञो भवेद्यदि ।
स कामोऽमुष्य साकृत्वं गच्छन्नपि न उर्षयेत् ॥ १७ ॥

॥ इति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे उपासनप्राधान्यनिर्घृपणं
नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयोऽध्यायः । (मार्गत्रयउच्यनम्)

ईशपुत्रशङ्के ब्राह्मभूमिनन्दधरामिते ।
यातुर्मास्ये जगौ सारं सद्गृह्य भगवानृषि ॥ १ ॥

दृढयद्गुडरमध्ये केवलं ब्रह्ममात्रं
ज्येष्ठमलमिति साक्षादात्मरूपेण भाति ।

ष्टुडि विश मनसा स्वं चिन्ता मज्जता वा
 पवनचलनरोधादात्मनिष्ठो भव त्वम् ॥ २ ॥
 श्लोकं भगवतो वङ्गान्मर्षेऽरिममुद्रतम् ।
 श्रुत्यन्तसारं यो वेद संशयो नास्य जातुचित् ॥ ३ ॥
 अत्र श्लोके भगवता पूर्वार्धे स्थानभीरितम् ।
 शारीरकस्य दृश्येऽस्मिञ्छरीरे पाञ्चभौतिके ॥ ४ ॥
 तत्रैव लक्षाणां योक्तं द्वैतमीशा य वासितम् ।
 उक्तं याथपरोक्षत्वं नानालिङ्गनिर्बलाम् ॥ ५ ॥
 उपदेशो द्वितीयाधे शिष्याभ्यासकृते कृतः ।
 त्रेधा भिन्नेन मार्गेण तत्त्वाद्वैक्यं समीयुषा ॥ ६ ॥
 उपायो मार्गणाभिष्यः प्रथमः सम्प्रकीर्तितः ।
 द्वितीयो मज्जनाभिष्यः प्राणरोधस्तृतीयकः ॥ ७ ॥
 ॥ एति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
 वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे मार्गत्रयकथनं
 नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २

अथ तृतीयोऽध्यायः । (मुष्यकर्तव्यनिर्गुणम्)

दैवरातस्य संवाहमार्यरमणस्य य ।
 निर्बध्नीमस्तृतीयेऽस्मिन्नध्याये विदुषां मुदे ॥ १ ॥
 दैवरात उवाच
 किं कर्तव्यं मनुष्यस्य प्रधानमिह संसृतौ ।
 अेकं निर्धाय भगवांस्तन्मे व्याख्यातुमर्हति ॥ २ ॥
 भगवानुवाच
 स्वस्य स्वरूपं विज्ञेयं प्रधानं महद्विच्छता ।
 प्रतिष्ठा यत्र सर्वेषां कृत्वानामुत कर्मणाम् ॥ ३ ॥
 दैवरात उवाच
 स्वस्य स्वरूपविज्ञाने साधनं किं समासतः ।
 सिध्येत्तेन प्रयत्नेन प्रत्यग्दृष्टिर्मडीयसि ॥ ४ ॥

भगवानुवाच

विषयेभ्यः परावृत्य वृत्तीः सर्वाः प्रयत्नतः ।

विमर्शो डेवलं तिष्ठेद्यले निरुपाधिडे ॥ ५ ॥

स्वस्थ स्वरूपविज्ञाने साधनं तत्समासतः ।

सिध्द्येत्तेनैव यत्नेन प्रत्यगृष्टिर्मडीयसि ॥ ६ ॥

द्वैवरात उवाच

यावत्सिद्धिर्भवेन्नृणां योगस्थ मुनिकुञ्जर ।

तावन्तं नियमाः कालं किं यत्नमुपकुर्वते ॥ ७ ॥

भगवानुवाच

प्रयत्नमुपकुर्वन्ति नियमा युञ्जतां सताम् ।

सिद्धानां कृतकृत्यानां गलन्ति नियमास्स्वयम् ॥ ८ ॥

द्वैवरात उवाच

डेवलेन विमर्शेन स्थिरेण निरुपाधिना ।

यथा सिद्धिस्तथा मन्त्रैर्जप्तैः सिद्धिर्भवेन्न वा ॥ ९ ॥

भगवानुवाच

अयञ्चलेन मनसा मन्त्रैर्जप्तैर्निरन्तरम् ।

सिद्धिः स्याच्छुद्धानानां जप्तेन प्रणवेन वा ॥ १० ॥

वृतिर्जपेन मन्त्राणां शुद्धस्य प्रणवस्य वा ।

विषयेभ्यः परावृत्ता स्वस्वरूपात्मिका भवेत् ॥ ११ ॥

ईशपुत्रशडे शैलभूमिनन्दधरामिते ।

सप्तमे सप्तमे सोऽयं संवाडोऽभवदृष्टुतः ॥ १२ ॥

॥ ०ति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो

वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे मुष्यकर्तव्यनिरूपणां

नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३

अथ चतुर्थोऽध्यायः । (ज्ञानस्वरूपकथनम्)

प्रथमः प्रश्नः

अडं ब्रह्मास्मीति वृत्तिः किं ज्ञानं मुनिकुञ्जर ।

उत ब्रह्मात्ममिति धीर्धीरुडं सर्वमित्युत ॥ १ ॥

अथवा सकलं चैतद्ब्रह्मेति ज्ञानमुच्यते ।

अस्माद्भूतियतुष्काद्वा किं नु ज्ञानं विलक्षणम् ॥ २ ॥

अस्योत्तरम्

धर्मं मम गुरुः प्रश्नमन्तेवासिन आदरात् ।

आकर्ण्य रमणो वाक्यमुवाच भगवान्मुनि ॥ ३ ॥

वृत्तयो भावना एव सर्वा अेता न संशयः ।

स्वरूपावस्थिति शुद्धां ज्ञानमाहुर्मनीषिणः ॥ ४ ॥

गुरोर्वचस्तदाकर्ण्य संशयच्छेदकारकम् ।

अपृच्छं पुनरेवात्मन्यं संशयमुद्गतम् ॥ ५ ॥

द्वितीय प्रश्नः

वृत्तिव्याप्यं भवेद्ब्रह्म न वा नाथ तपस्विनाम् ।

धर्मं मे हृदि सञ्जातं संशयं छेत्तुमर्हसि ॥ ६ ॥

तमिमं प्रश्नमाकर्ण्य मित्रमङ्घ्रिजुषामृषिः ।

अभिषिष्य कटाक्षेण मामिदं वाक्यमब्रवीत् ॥ ७ ॥

अस्योत्तरम्

स्वात्मभूतं यद्वि ब्रह्म ज्ञातुं वृत्तिः प्रवर्तते ।

स्वात्माकारा तदा भूत्वा न पृथक् प्रतिष्ठति ॥ ८ ॥

अयं प्रागुक्त एवाब्दे सप्तमे त्वेकविंशके ।

अभवन्नो मितग्रन्थः संवादो रोमलर्षेणः ॥ ९ ॥

॥ एति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो

वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे ज्ञानस्वरूपकथनं

नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४

अथ पञ्चमोऽध्यायः । (हृद्यविद्या)

प्रागुक्तेऽब्देऽष्टमे मासि नवमे दिवसे निशि ।

उपन्यसितवान् संयगुद्दिश्य हृद्यं मुनिः ॥ १ ॥

निर्गच्छन्ति यतः सर्वा वृत्तयोः देहधारिणाम् ।

दृष्टयं तत्समाभ्यातं भावनाऽऽकृतिवर्णनम् ॥ २ ॥

अलं वृत्तिः समस्तानां वृत्तीनां मूलमुच्यते ।

निर्गच्छन्ति यतोऽलन्धीर्दृष्टयं तत्समासतः ॥ ३ ॥

दृष्टयस्य यदि स्थानं भवेत्त्र्यङ्गमनालतम् ।

मूलाधारं समारभ्य योगस्योपक्रमः कुतः ॥ ४ ॥

अन्यदेव ततो रक्तपिण्डाददृष्टयमुच्यते

अयं दृष्टिति वृत्त्या तदात्मनो रूपमीरितम् ॥ ५ ॥

तस्य दक्षिणतो धाम दृत्पीठे नैव वामतः ।

तस्मात्प्रवडति ज्योतिः सलस्रारं सुषुम्णया ॥ ६ ॥

सर्वं देवं सलस्रारात्तदा लोकानुभूतयः ।

ताः प्रपश्यन् विभेदेन संसारी मनुजो भवेत् ॥ ७ ॥

आत्मस्थस्य सलस्रारं शुद्धं ज्योतिर्भयं भवेत् ।

तत्र ज्ञुवेन्न सङ्कल्पो यदि सान्निध्यतः पतेत् ॥ ८ ॥

विज्ञानमानविषयं सन्निकर्षेण यद्यपि ।

न भवेद्योगभङ्गाय भेदस्याग्रलणे मनः ॥ ९ ॥

गृह्यतोऽपि स्थिरैकाधीः सलजा स्थितिरुच्यते ।

निर्विकल्पः समाधिस्तु विषयासन्निधौ भवेत् ॥ १० ॥

आर्णं वपुषि निःशेषं निःशेषं दृष्टये वपुः ।

तस्मादण्डस्य सर्वस्य दृष्टयं रूपसङ्ग्रहः ॥ ११ ॥

भुवनं मनसो नान्यदन्यत्र दृष्टयान्मनः ।

अशेषा दृष्टये तस्मात्तथा परिसमाप्यते ॥ १२ ॥

कीर्त्यते दृष्टयं पिण्डे यथाण्डे भानूमाण्डलम् ।

मनः सलस्रारगतं बिम्बं चान्द्रमसं यथा ॥ १३ ॥

यथा ददाति तपनस्तेजः कैरवबन्धवे ।

एवं वितरति ज्योतिर्दृष्टयं मनसे तथा ॥ १४ ॥

दृष्टसन्निहितो मर्त्यो मनः केवलमीक्षते ।

असन्निकर्षे सूर्यस्य रात्रौ चन्द्रे यथा मलः ॥ १५ ॥

अपश्यंस्तेजसो मूलं स्वरूपं सत्यमात्मनः ।
 मनसा य पृथक्पश्यन् भावान् भ्राम्यति पामरः ॥ १६ ॥
 वृद्धिं सन्निहितो ज्ञानी लीनं वृद्धयतेजसि ।
 ईक्षते मानसं तेजो दिवा भानाविवैन्दवम् ॥ १७ ॥
 प्रज्ञानस्य प्रवेत्तारो वाच्यमर्थं मनो विदुः
 अर्थं तु लक्ष्यं वृद्धयं वृद्धयान्नपरः परः ॥ १८ ॥
 दृग्दृश्यभेदधीरेषा मनसि प्रतितिष्ठति ।
 वृद्धये वर्तमानां दृग्दृश्येनैकतां व्रजेत् ॥ १९ ॥
 मूर्च्छां निद्रातिसन्तोषशोकावेशभयादिभिः ।
 निमित्तैराहता वृत्तिः स्वस्थानं वृद्धयं व्रजेत् ॥ २० ॥
 तदा न ज्ञायते प्राप्तिर्दृष्टयस्य शरीरिणा ।
 विज्ञायते समाधौ तु नामभेदो निमित्ततः ॥ २१ ॥
 ॥ एति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
 वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे वृद्धयविद्या
 नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५

अथ षष्ठोऽध्यायः । (मनोनिग्रहोपायः)

निरुप्य वृद्धयस्यैवं तत्त्वं तत्त्वविदां वरः ।
 मनसो निग्रहोपायमवदद्रमणो मुनिः ॥ १ ॥
 नित्यवृत्तिमतां नृणां विषयासक्तत्थेतसाम् ।
 वासनानां बलियस्त्वान्मनो दुर्निग्रहं भवेत् ॥ २ ॥
 थपलं तन्निगृहीयात्प्राणरोधेन मानवः ।
 पाशाबद्धो यथा जन्तुस्तथा येतो न येष्टते ॥ ३ ॥
 प्राणरोधेन वृत्तिनां निरोधः साधितो भवेत् ।
 वृत्तिरोधेन वृत्तिनां जन्मस्थाने स्थितो भवेत् ॥ ४ ॥
 प्राणरोधश्च मनसा प्राणस्य प्रत्यवेक्षणम् ।
 कुम्भकं सिध्यति ल्येयं सततप्रत्यवेक्षणात् ॥ ५ ॥
 येषां नैतेन विधिना शक्तिः कुम्भकसाधने ।

उठयोगविधानेन तेषां कुम्भकमिष्यते ॥ ६ ॥

ओकदा रेचकं कुर्यात्कुर्यात्पूरकमेकदा ।

कुम्भकं तु यतुर्वारं नाडीशुद्धिर्भवेत्ततः ॥ ७ ॥

प्राणो नाडीषु शुद्धासु निरुद्धः क्वमशो भवेत् ।

प्राणस्य सर्वधा रोधः शुद्धं कुम्भकमुच्यते ॥ ८ ॥

त्यागं देहात्मभावस्य रेचकं ज्ञानिनः परे ।

पूरकं मार्गणं स्वस्य कुम्भकं सलजस्थितिम् ॥ ९ ॥

जपेन वाऽथ मन्त्राणां मनसो निग्रहो भवेत् ।

मानसेन तदा मन्त्रप्राणयोरैकता भवेत् ॥ १० ॥

मन्त्राक्षराणां प्राणेन सायुज्यं ध्यानमुच्यते ।

सलजस्थितये ध्यानं दृढभूमिः प्रकल्पते ॥ ११ ॥

सलवास्येन मलतां सतामारुढयेतसाम्

द्वियमाणेन वा नित्यं स्थाने लीनं मनो भवेत् ॥ १२ ॥

॥ एति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो

वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे मनोनिग्रहोपायः

नाम षष्टोऽध्यायः ॥ ६ ॥

अथ सप्तमोऽध्यायः । (आत्मविद्याराधिकाश्रितदृग्गानिर्मुपायम्)

भारद्वाजस्य वै काष्ठीरायार्थरमणस्य च ।

अध्याये कथ्यते श्रेष्ठः संवाद्येऽल सप्तमे ॥ १ ॥

काष्ठीरुवाच

उपमात्मविद्यारस्य किं नु किं वा प्रयोजनम् ।

लभ्यादात्मविद्यारेण क्वलं भूयोऽन्यतोऽस्ति वा ॥ २ ॥

भगवानुवाच

सर्वासामपि वृत्तीनां समष्टिर्या समीरिता ।

अलंपृत्तेरभुष्यास्तु जन्मस्थानं विमृश्याताम् ॥ ३ ॥

ओष आत्मविद्यारः स्यन्न शास्त्रपरिशीलनम् ।

अलङ्कारो विलीनः स्थान्मूलस्थानगवेषणो ॥ ४ ॥

आत्माभासस्त्वलङ्कारः स यदा सम्प्रलियते ।
आत्मा सत्योऽभितः पूर्णः केवलः परिशिष्यते ॥ ५ ॥

सर्वकलेशनिवृत्तिः स्याद्गुणमात्मविचारतः ।
कृत्वानामवधिः सोऽयमस्ति नेतोऽधिकं कृत्वम् ॥ ६ ॥

अदृभुताः सिद्धयः साध्या उपायान्तरतश्च याः ।
ताः प्राप्नोऽपि भवत्यन्ते विचारैर्लौव निवृतः ॥ ७ ॥

कार्ष्णिर्गुवाय

अेतस्यात्मविचारस्य प्राङ्मुः कमधिकारिणाम् ।
अधिकारस्य सम्पत्तिः किं ज्ञातुं शक्यते स्वयम् ॥ ८ ॥

भगवानुवाच

उपासनादिभिः शुद्धं प्राग्जमसुकृतेन वा ।
दृष्टदोषं मनो यस्य शरीरे विषयेषु य ॥ ९ ॥

मनसा यरतो यस्य विष्येष्वरुचिर्भूशम् ।
देले यानित्यता बुद्धिस्तं प्रदुरधिकारिणाम् ॥ १० ॥

देले नश्वरताबुद्धेर्वैराग्याद्विषयेषु य ।
अेताभ्यामेव विऽगाभ्यां ज्ञेया स्वस्थाधिकारिता ॥ ११ ॥

कार्ष्णिर्गुवाय

स्नानं सन्ध्यां जपो डोमः स्वाध्यायो देवपूजनम् ।
सङ्कीर्तनं तिर्ययात्रा यज्ञो दानं प्रतानि य ॥ १२ ॥

विचारे साधिकारस्य वैराग्याच्च विवेकतः ।
किं वा प्रयोजनाय स्थुरुत कावविधूतये ॥ १३ ॥

भगवानुवाच

आरम्भिणां क्षीयमाणारागाणामधिकारिणाम् ।
कर्माण्येतानि सर्वाणि भूयस्यै चितशिष्यये ॥ १४ ॥

यत्कर्म सुकृतं प्रोक्तं मनोवाक्कायसम्भवम् ।
तत्तु कर्मान्तरं उन्ति मनोवाक्कायसम्भवम् ॥ १५ ॥

अत्यन्तशुद्धमनसां पक्वानामधिकारिणाम् ।
छंदं लोकोपकाराय कर्मजालं भविष्यति ॥ १६ ॥

परेशामुपदेशाय् क्षेमाय य मनीषिणः ।
 पञ्चवाश्च कर्म कुर्वन्ति भयात्रादेशशास्त्रतः ॥ १७ ॥
 विचारप्रतिकूलानि न पुण्यानि नरर्षभ ।
 छिद्यमाणान्यसङ्गेन भेदबुद्ध्युपमर्दिना ॥ १८ ॥
 न याङ्गतानि पापाय पञ्चवनामधिकारिणाम् ।
 स्वविमर्शो महुत्पुण्यं पावनानां छि पावनम् ॥ १९ ॥
 दृश्यते द्विविधा निष्ठा पञ्चवनामधिकारिणाम् ।
 त्याग ऐकान्तयोगाय परार्थं य छियादरः ॥ २० ॥

कार्ष्णिण्युवाच

निर्वाणायस्ति येदन्यो मार्ग आत्मविचारतः ।
 ऐको वा विविधस्तं मे भगवान्वक्तुमर्हति ॥ २१ ॥

भगवानुवाच

ऐकः प्राप्तुं प्रयतते परः प्राप्सारमृच्छति ।
 शिराय प्रथमो गच्छन् प्राप्तोत्यात्मान्मन्ततः ॥ २२ ॥
 ऐकस्य ध्यानतश्चित्तमेकाङ्गतिर्भविष्यति ।
 ऐकाङ्गित्वं चित्तस्य स्वरूपे स्थितये भवेत् ॥ २३ ॥
 अनिच्छयाप्यतो ध्यायन् विन्दत्यात्मनि संस्थितिम् ।
 विचारकस्तु विज्ञाय भवेदात्मनि संस्थितः ॥ २४ ॥

ध्यायो देवतां मन्त्रमन्यद्वा लक्ष्यमुत्तमम् ।
 ध्येयमात्मात्ममहाज्योतिष्यन्ततो लीनतां प्रजेत् ॥ २५ ॥

गतिरेवं द्वयोरेका ध्यातुश्चात्मविमर्शिनः ।
 ध्यायन्नैकः प्रशान्तः स्यादन्यो विज्ञाय शाम्यति ॥ २६ ॥

॥ ४१ श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
 वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे आत्मविचाराधिकारितदङ्गनिर्गुणं
 नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७

अथ अष्टमोऽध्यायः । (आश्रमवियारः)

काष्ठीरेवापरं प्रश्नं निशम्य भगवान्मुनिः ।
 यातुराश्रम्यसम्बद्धमदिकारं न्यरुपयत् ॥ १ ॥
 ब्रह्मयारी गृही वाऽपि वानप्रस्थोऽथवा यतिः ।
 नारी वा वृषलो वापि पक्वो ब्रह्म वियारयेत् ॥ २ ॥
 सोपानवत्परं प्राप्तुं भविष्यत्याश्रमकमः ।
 अत्यन्तपक्वचित्तस्य क्मापेक्षा न विद्यते ॥ ३ ॥
 गतये लोककार्याणामादिशन्त्याश्रमकमम्
 आश्रमत्रयधर्माणां न ज्ञानप्रतिकूलता ॥ ४ ॥
 संन्यासो निर्मलं ज्ञानं न काषायो न मुण्डनम् ॥
 प्रतिबन्धकबाहुल्यवारणायाश्रमो मतः ॥ ५ ॥
 ब्रह्मचर्ययाश्रमे यस्य शक्तिरुज्जृम्भते प्रतैः ।
 विद्यया ज्ञानवृद्धया च स पश्चात्प्रज्वलिष्यति ॥ ६ ॥
 ब्रह्मचर्येण शुद्धेन गृहित्वे निर्मलो भवेत् ।
 सर्वेषामुपकाराय गृहस्थाश्रम उच्यते ॥ ७ ॥
 सर्वथा वीतसङ्गस्य गृहस्थस्यापि देहिनः ।
 परं प्रस्फुरति ज्योतिस्तत्र नैवास्ति संशयः ॥ ८ ॥
 तपसस्त्वाश्रमः प्रोक्तस्तृतीयः पण्डितोत्तमैः ।
 अभार्यो वा सभार्यो वा तृतीयाश्रमभागभवेत् ॥ ९ ॥
 तपसा दग्धपापस्य पक्वचित्तस्य योगिनः ।
 यतुर्थ आश्रमः काले स्वयमेव भविष्यति ॥ १० ॥
 अेष प्रागुक्त एवाभ्ये त्वष्टमे द्वादशे पुनः ।
 उपदेशो भगवतः सममाष्टमयोरभूत् ॥ ११ ॥
 ॥ इति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
 वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे आश्रमवियारः
 नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ८

अथ नवमोऽध्यायः । (अन्विभेदकथनम्)

यतुर्दशोऽष्टमे रात्रौ मडर्षि पृष्टवानडम् ।
 अन्विभेदं समुद्दिश्य विद्गुषां यत्र संशयः ॥ १ ॥
 तमाकण्ठं मम प्रश्नं रमणो भगवानृषिः ।
 ध्यात्वा टिव्येन भावेन किञ्चिदाड मडामडाः ॥ २ ॥
 शरीरस्यात्मनश्चापि सम्बन्धो अन्विरुच्यते ।
 सम्बन्धेनैव शारीरं भवति ज्ञानमात्मनः ॥ ३ ॥
 शरीरं जडमेतत्स्यादात्मा यैतन्यमिष्यते ।
 उभयोरपि सम्बन्धो विज्ञानेनानुमीयते ॥ ४ ॥
 यैतन्यच्छाययाश्चिष्टं शरीरं तात येष्टे ।
 निद्रादौ अडणामावाद्दूष्यते स्थानमात्मनः ॥ ५ ॥
 सूक्ष्माणां विद्युदादीनां स्थूले तन्त्र्यादिडे यथा ।
 तथा कलेवरे नाड्यां यैतन्यज्योतिषो गतिः ॥ ६ ॥
 स्थलमेकमुपाश्रित्य यैतन्यज्योतिरुज्ज्वलम् ।
 सर्वं भासयते देडं भास्करो भुवनं यथा ॥ ७ ॥
 व्याप्तेन तत्प्रकाशेन शरीरे त्वनुभूतयः ।
 स्थलं तदेव दृढयं सूर्यस्साम्प्रयक्षते ॥ ८ ॥
 नाडीशक्तिविलासेन यैतन्यांशुगतिर्मता ।
 देडस्य शक्तयस्सर्वाः पृथङ्नाडीरुपाश्रिताः ॥ ९ ॥
 यैतन्यं तु पृथङ्नाड्यां तां सुषुम्णां प्रयक्षते ।
 आत्मनार्डी परामेडे परेत्वमृतनाडिकाम् ॥ १० ॥
 सर्वं देडं प्रकाशेन व्याप्तो ज्वोडभिमानवान् ।
 मन्यते देडमात्मानं तेन भिन्नं य विष्टपम् ॥ ११ ॥
 अभिमानं परित्यज्य देडे यात्मधियं सुधीः ।
 विचारयेच्चैदेकाग्रो नाडीनां मथनं भवेत् ॥ १२ ॥
 नाडीनां मथनेनैवात्मा ताव्यः पृथक्कृतः ।
 डेवलाममृतां नाडीमाश्रित्य प्रज्वलिष्यति ॥ १३ ॥

आत्मनाऽयां यदा भाति यैतन्मज्ज्योतिरुज्ज्वलम् ।
केवलायां तदा नान्यदात्मनस्साम्प्रभासते ॥ १४ ॥

सान्निध्याद्भासमानं वा न पृथक्प्रतितिष्ठति ।
जानाति स्पष्टमात्मानं स देहमिव पामरः ॥ १५ ॥

आत्मैव भासते यस्य बहिरन्तश्च सर्वतः ।
पामरस्येव रूपादि स भिन्नग्रन्थिरुच्यते ॥ १६ ॥

नाडीबन्धोऽभिमानश्च द्वयं ग्रन्थिरुदीर्यते ।
नाडीबन्धेन सूक्ष्मोऽपि स्थूलं सर्वं प्रपश्यति ॥ १७ ॥

निवृत्तं सर्वनाडीभ्यो यदैकां नाडीकां श्रितम् ।
भिन्नग्रन्थि तदा ज्योतिरात्मभावाय कल्पते ॥ १८ ॥

अग्नितप्तमयोगोलं दृश्यतेऽग्निमयं यथा ।
स्वविद्याराग्निसन्तप्तं तथेदं स्वमयं भवेत् ॥ १९ ॥

शरीरादिजुषां पूर्ववासनानां क्षयस्तदा ।
कर्तृत्वमशरीरत्वात्रैव तस्य भविष्यति ॥ २० ॥

कर्तृत्वाभावात् कर्मविनाशोऽस्य समीरितः ।
तस्य वस्त्वन्तराभावात्संशयानामनुद्भवः ॥ २१ ॥

भविता न पुनर्बद्धो विभिन्नग्रन्थिरेकदा ।
सा स्थितिः परमा शक्तिस्सा शान्तिः परमा मता ॥ २२ ॥

॥ इति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रामान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे ग्रन्थिभेदकथनं
नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

अथ दशमोऽध्यायः । (सङ्घविद्या)

यतिनो योगनाथस्य महर्षिरमणस्य य ।
दशमेऽत्र नीबन्निमस्संवाहं सङ्घदर्षदम् ॥ १ ॥

योगनाथ उवाच
साङ्घिकस्य य सङ्घस्य कस्सम्बन्धो मलामुने ।
सङ्घस्य श्रेयसे नाथ तमेतं वक्तुमर्हसि ॥ २ ॥

भगवानुवाच

ज्ञेयश्शरीरवत्सङ्घस्तत्तदाधारशालिनम् ।
अङ्गानीवात्र विज्ञेयास्साङ्घिकास्सधुसत्तम ॥ ३ ॥

अङ्गं यथा शरीरस्य करोत्युपकृतिं यते ।
तथोपकारं सङ्घस्य कुर्वन् जयति साङ्घिकः ॥

सङ्घस्य वाङ्मनःकार्यैरुपकारो यथा भवेत् ।
स्वयं तथाऽऽयरन्नित्यं स्वकीयानपि बोधयेत् ॥ ५ ॥

आनुकूल्येन सङ्घस्य स्थापयित्वा निजं कुलम् ।
सङ्घस्यैव ततो भूत्यै कुर्याद्भुतियुतं कुलम् ॥ ६ ॥

योगनाथ उवाच

शान्तिं डेचित्प्रशंसन्ति शक्तिं डेचिन्मनीषिणः ।
अनयोः को गुणो ज्यायान्तसङ्घक्षेमकृते विभो ॥ ७ ॥

भगवानुवाच

स्वमनश्शुद्धये शान्तिश्शक्तिस्सङ्घस्य वृद्धये ।
शक्त्या सङ्घं विधायोऽर्थैश्शान्तिं संस्थापयेत्ततः ॥ ८ ॥

योगनाथ उवाच

सर्वस्यापि य सङ्घस्य नराणाणामृषिकुञ्जर ।
गन्तव्यं समुदायेन किं परं धरणीतले ॥ ९ ॥

भगवानुवाच

समुदायेन सर्वस्य सङ्घस्य तनुधारिणाम् ।
सौभ्रात्रं समभावेन गन्तव्यं परमुच्यते ॥ १० ॥

सौभ्रात्रेण परा शान्तिरन्योन्यं टेडधारिणाम् ।
तदेत्यं शोभते सर्वा भूमिरेकं गृहं यथा ॥ ११ ॥

अभूत्पञ्चदशे धस्त्रे संवाटस्सोऽयमष्टमे ।
योगनाथस्य यतिनो मडर्षेश्च दयावतः ॥ १२ ॥

॥ ४१ ॥ श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे सङ्घविद्या
नाम दशमोऽध्यायः ॥ १०

अथ अेकादशोऽध्यायः । (ज्ञानसिद्धिसामरस्यकथनम्)

षोऽशे दिवसे रात्रौ विविक्ते मुनिसत्तमम् ।

गुरुं ब्रह्मविदां श्रेष्ठे नित्यमात्मनि संस्थितम् ॥ १ ॥

उपगम्य मलाभागं सोऽलं कैवतमानवम् ।

रमणं स्तुतवानस्मि दुर्लभज्ञानलब्धये ॥ २ ॥

त्वय्येव परमा निष्ठा त्वय्येव विशदा मतिः ।

अभमसामिव वाराशिर्विज्ञानानां त्वमास्यदम् ॥ ३ ॥

त्वं तु सप्तदशे वर्षे बाल्ये अेव मलायशः ।

लब्धवानसि विज्ञानं योगिनामपि दुर्लभम् ॥ ४ ॥

सर्वे दृश्या षमे भावा यस्य छायाभयास्तव ।

तस्य ते भगवन्निष्ठां को नु वार्णयितुं क्षमः ॥ ५ ॥

भज्जतां घोरसंसारे व्यृतानामितस्ततः ।

दुःखं मलत्तितीषूष्णं त्वमेका परमा गतिः ॥ ६ ॥

पश्यामि देवदत्तेन ज्ञानेन त्वां मुहुर्मुहुः ।

ब्रह्मण्यानां वरं ब्रह्मन्त्सुब्रह्मण्यं नराकृतिम् ॥ ७ ॥

न त्वं स्वामिगिरौ नाथ न त्वं क्षणिकपर्वते ।

न त्वं वेङ्कटशैलाग्रे शोणाद्रावसि वस्तुतः ॥ ८ ॥

भूमविधां पुरा नाथ नारदाय मलर्शये ।

भवान् शुश्रूषमाणाय रलस्याभुपदिष्टवान् ॥ ९ ॥

सनत्कुमारं ब्रह्मर्षिं त्वामाहुर्वेदवेदिनः ।

आगमानां तु वेत्तारस्सुब्रह्मण्यं सुरर्षभम् ॥ १० ॥

केवलं नाम भेदोऽयं व्यक्तिभेदो न विद्यते ।

सनत्कुमारस्स्कन्धश्च पर्यायौ तव तत्त्वतः ॥ ११ ॥

पुरा कुमारिलो नाम भूत्वा ब्राह्मणसत्तमः ।

धर्मं वेदोदितं नाथ त्वं संस्थापितवानसि ॥ १२ ॥

ज्ञैर्नैर्व्याकुलिते धर्मे भगवन्द्रविडेषु य ।

भूत्वा त्वं ज्ञानसम्भन्धो भक्तिं स्थापितवानसि ॥ १३ ॥

अधुना त्वं मलाभाग ब्रह्मज्ञानस्य गुमये ।
 शास्त्रज्ञानेन सन्तृप्तैर्निरुद्धस्यागतो धराम् ॥ १४ ॥
 सन्देहा बलवो नाथ शिष्याणां वारितास्त्वया ।
 धर्मं य मम सन्देहं निवारयितुमर्हसि ॥ १५ ॥
 ज्ञानस्य यापि सिद्धीनां विरोधः किं परस्परम् ।
 उताडो कोऽपि सम्बन्धो वर्तते मुनिकुञ्जर ॥ १६ ॥
 भयैवं भगवान्मृष्टो रमणो नुतिपूर्वकम् ।
 गभिरया दृशा वीक्ष्य मामिदं वाक्यमब्रवित् ॥ १७ ॥
 सलज्जं स्थितिमारुढः स्वभावेन दिने दिने ।
 तपश्चरतिदुर्धर्षं नावस्यं सलज्जस्थितौ ॥ १८ ॥
 तपस्तदेव दुर्धर्षं य निष्ठ सलज्जात्मनि ।
 तेन नित्येन तपसा भवेत्पादः क्षणो क्षणो ॥ १९ ॥
 परिपाडेन काले स्युः सिद्धयस्तात पश्यतः ।
 प्रारब्धं यदि ताभिः स्याद्विदारो ज्ञानिनोऽपि च ॥ २० ॥
 यथा प्रपञ्चग्रहणो स्वरुपात्रेतरन्मुनेः ।
 सिद्धयः क्रियमाणाश्च स्वरुपात्रेतरत्तथा ॥ २१ ॥
 भवेन्न यस्य प्रारब्धं शक्तिपूर्वोऽप्ययं मुनिः ।
 अतरङ्ग एवाभ्योधिर्न किञ्चित्पि येष्टते ॥ २२ ॥
 नान्यं मृगयते मार्गं निसर्गादात्मनि स्थितः ॥
 सर्वासामपि शक्तीनां समष्टिः स्वात्मनि स्थितिः ॥ २३ ॥
 अप्रयत्नेन तु तपः सलज्जा स्थितिरुच्यते ।
 सलज्जायां स्थितौ पादाच्छक्तिनामुद्भवो मतः ॥ २४ ॥
 परीवृतोऽपि बलुभिर्नित्यमात्मनि संस्थितः ।
 धोरं तपश्चरत्येव न तस्यैकान्तकामिता ॥ २५ ॥
 ज्ञानं शक्तेरपेतं यो मन्यते नैव वेद सः ।
 सर्वशक्तेऽमितः पूर्णो स्वस्वरूपे हि बोधवान् ॥ २६ ॥
 ॥ इति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो

वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे ज्ञानसिद्धिसामरस्यकथनं
नाम अेकादशोऽध्यायः ॥ ११

अथ द्वादशोऽध्यायः । (शक्तिवियारः)

अेकोनविंशे दिवसे भारद्वाजो मडामनाः ।
कपाली कृतिषु जयायानपृथग्द्रमाणां गुरुम् ॥ १ ॥

कपाल्युवाच
विषयी विषयो वृत्तिरितीदं भगवंस्त्रिकम् ।
ज्ञानिनां पामराणां य लोकायात्रासु दृश्यते ॥ २ ॥

अथ केन विशेषेण ज्ञानी पामरतोऽधिकः ।
धर्मं मे नाथ सन्देहं निवर्तयितुमर्हसि ॥ ३ ॥

भगवानुवाच
अभिन्नो विषयी यस्य स्वरूपान्मनुजर्षभ ।
व्यापारविषयौ भातस्तस्याभिन्नौ स्वरूपतः ॥ ५ ॥

भेदभासे विजानाति ज्ञान्यभेदं ति तात्त्विकम् ।
भेदाभासवशं गत्वा पामरस्तु विभिद्यते ॥ ६ ॥

कपाल्युवाच
नाथ यस्मिन्निमे भेद भासन्ते त्रिपुटीमयाः ।
शक्तिमद्वा स्वरूपं तद्गुताडो शक्तिवर्जितम् ॥ ७ ॥

भगवानुवाच
वत्स यस्मिन्निमे भेदा भासन्ते त्रिपुटीमयाः ।
सर्वशक्तं स्वरूपं तद्गुर्वेदान्तवेदिनः ॥ ८ ॥

कपाल्युवाच
धृश्वरस्य तु या शक्तिर्गीता वेदान्तवेदिभिः ।
अस्ति वा यलनं तस्यमाडोस्विन्नाथ नास्ति वा ॥ ९ ॥

भगवानुवाच
शक्तेस्सञ्चलनादेव लोकानां तात सम्भवः ।
यलनस्याश्रयो वस्तु न सञ्चलति कर्त्तुश्चित् ॥ १० ॥

यदि कालेन भविता जगतः प्रलयो मडान् ।
अभेदेन स्वरूपेऽयं व्यापारो लीनवद्भवेत् ॥ २४ ॥

सर्वोऽपि व्यवहारोऽयं न भवेच्छक्तिमन्तरा ।
न सृष्टिर्नापि विज्ञानं यदेतत् त्रिपुटीमयम् ॥ २५ ॥

स्वरूपमाश्रयत्वेन व्यापारस्सर्गकर्मणा ।
नामभ्यामुच्यते द्वाभ्यां शक्तिरेका परात्परा ॥ २६ ॥

लक्षाणां यलनं येषां शक्तेस्तेषां तदाश्रयः ।
यत् किञ्चित्परमं वस्तु व्यक्तव्यं स्यान्नरर्षभ ॥ २७ ॥

तदेकं परमं वस्तु शक्तिमेके प्रयक्षते ।
स्वरूपं केऽपि विद्वांसो ब्रह्मान्ये पुरुषं परे ॥ २८ ॥

वत्स सत्यं द्विधा गम्यं लक्षणैः य वस्तुतः ।
लक्षणैर्नोच्यते सत्यं वस्तुतस्त्वनुभूयते ॥ २९ ॥

तस्मात्स्वरूपविज्ञानं व्यापारेण य वस्तुतः ।
ताटस्थेन य साक्षाच्च द्विविधं सम्प्रयक्षते ॥ ३० ॥

स्वरूपमाश्रयं प्राडुर्व्यापारं तात लक्षाणाम् ।
वृत्त्या विज्ञाय तन्मूलमाश्रये प्रतितिष्ठति ॥ ३१ ॥

स्वरूपं लक्षाणोपेतं लक्षाणां य स्वरूपवत् ।
तादात्म्येनैव सम्बन्धस्त्वनयोस्साम्प्रकीर्तितः ॥ ३२ ॥

तटस्थलक्षणैर्नैवं व्यापाराभ्येन मारिष ।
यतो लक्ष्यं स्वरूपं स्यान्नित्यव्यापारवत्ततः ॥ ३३ ॥

व्यापारो वस्तुनो नान्यो यदि पश्यसि तत्त्वतः ।
छेदं तु भेदविज्ञानं सर्वं काल्यनिकं मतम् ॥ ३४ ॥

शक्त्युल्लासाद्यथा सेयं सृष्टिः स्याद्दीशकल्पना ।
कल्पनेयमतीत येत् स्वरूपमवशिष्यते ॥ ३५ ॥

॥ इति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतरूपनिबन्धे शक्तिवियारो
नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२

अथ त्रयोदशोऽध्यायः । (संन्यासे स्त्रीपुरुषयोस्तुल्याधिकारनिर्णयम्)

अत्रिणामन्वयज्योत्सना वसिष्ठानां कुलस्नुषा ।

मडादेवस्य जननी धीरस्य ब्रह्मवेदिनः ॥ १ ॥

प्रतिमानं पुरन्ध्रीणां लोकसेवाव्रते स्थिता ।

बिभ्राणा मडतीं विद्यां ब्रह्मादिविबुधस्तुताम् ॥ २ ॥

दक्षिणे विन्ध्यतश्शक्तेस्ताशिण्या आदिमा गुरुः ।

तपस्सप्ती मे दयिता विशावाक्षी यशस्विनी ॥ ३ ॥

प्रभ्रद्धयेन रमणाख्यं विश्वडितं मुनिम् ।

अभ्यगच्छददृष्टाङ्गी निक्षिप्तेन मुष्णे मम ॥ ४ ॥

आत्मस्थितानां नाशीणामस्ति चेत्प्रतिबन्धकम् ।

गृहत्यागेन ङसीत्वं डिमु स्याच्छास्त्रसम्मतम् ॥ ५ ॥

श्रुवन्त्या अेव मुक्ताया देवपातो भवेद्यदि ।

दडनं वा समाधिर्वा कार्यं युक्तमनन्तरम् ॥ ६ ॥

प्रभ्रद्धयमिदं श्रुत्वा भगवानृषिसत्तमः ।

अवोयन्निर्णयं तत्र सर्वशास्त्रार्थतत्त्ववित् ॥ ७ ॥

स्वरूपे वर्तमानानां पङ्क्तानां योषितामपि ।

निवृत्तवान्निषेधस्य ङसीत्वं नैव दृष्यति ॥ ८ ॥

मुक्तत्वस्याविशिष्टत्वद्बोधस्य य वधूरपि ।

श्रुवन्मुक्ता न दाड्या स्यात् तद्देडो डि सुरालयः ॥ ९ ॥

ये दोषो देडदडने पुंसो मुक्तस्य संस्मृताः ।

मुक्तायास्सन्ति ते सर्वे देडदाडे य योषितः ॥ १० ॥

अेकविंशोऽङ्कि गीतोऽबूदयमर्थो मनीषिणा ।

अधिकृत्य ज्ञानवतीं रमणेन मडर्षिणा ॥ ११ ॥

॥ ऺति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो

वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे संन्यासे स्त्रीपुरुषयोस्तुल्याधिकारनिर्णयं

नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३

अथ यतुर्दशोऽध्यायः । (शुवनम्भुक्तिवियारः)

निशायामेकविंशोऽङ्गि भास्त्राङ्गि विदां वरः ।

प्राज्ञाश्शिवकुलोपाधिर्वैदर्मो वदतां वरः ॥ १ ॥

शुवनम्भुक्तिं समुद्दिश्य मडर्षिं परिपृष्टवान् ।

अथ सर्वेषु शृण्वन्सु मडर्षिर्वाक्यमब्रवीत् ॥ २ ॥

शास्त्रीयैर्लोकिडैश्चापि प्रत्ययैरवियाविता ।

स्वरूपे सुदृढा निष्ठा शुवनम्भुक्तिरुदाहृता ॥ ३ ॥

मुक्तिरेकविधैव स्यात्प्रज्ञानस्याविशेषतः ।

शरीरस्थं मुक्तबन्धं शुवनम्भुक्तं प्रयक्षते ॥ ४ ॥

ब्रह्मलोकागतो मुक्तश्श्रूयते निगमेषु यः ।

अनुभूतौ न भेदोऽस्ति शुवनम्भुक्तस्य तस्य य ॥ ५ ॥

प्राणाः समवलीयन्ते यस्यात्रैव मडात्मनः ।

तस्याप्यनुभवो विद्वन्नेतयोरुभयोरिव ॥ ६ ॥

साम्यात्स्वरूपनिष्ठाया बन्धदानेश्च साम्यतः ।

मुक्तिरेकविधैव स्याद्भेदस्तु परबुद्धिगः ॥ ७ ॥

मुक्तो भवति शुवन्यो माडात्मात्मनि संस्थितः ।

प्राणाः समवलीयन्ते तस्यैवात्र नरर्षभ ॥ ८ ॥

शुवनम्भुक्तस्य कालेन तपसः परिपाकतः ।

स्पर्शाभावोऽपि सिद्धः स्याद्रूपे सत्यपि कुत्रचित् ॥ ९ ॥

भूयश्च परिपाकेन रूपाभावोऽपि सिद्ध्यति ।

डेवलं शिन्मयो भूत्वा स सिद्धो विडरिष्यति ॥ १० ॥

शरीरसंश्रयं सिद्ध्योर्द्रव्यमेतन्नरोत्तम ।

अल्पेनापि य कालेन देवतानुग्रहाद्भवेत् ॥ ११ ॥

भेदमेतं पुरस्कृत्य तारतम्यं न सम्पदि ।

देखवानशरीरो वा मुक्त आत्मनि संस्थितः ॥ १२ ॥

नाडीद्वाशरिरीरोधेन मार्गोऽोर्ध्वगतिर्नरः ।

तत्रोत्पन्नेन बोधेन सधो मुक्तो भविष्यति ॥ १३ ॥

उपासकस्य सुतरां पक्वचित्तस्य योगिनः ।
 षष्ठरानुग्रहात्प्रोक्ता नाडीद्वारोत्तमा गतिः ॥ १४ ॥
 सर्वेषु कामयारोऽस्य लोकेषु परिकीर्तितः ।
 षष्ठ्याऽनेकदेहानां ग्रहणं याध्यनुग्रहः ॥ १५ ॥
 डैलाशं डेऽपि मुक्तानां लोकमाहुर्मनीषिणः ।
 अके वदन्ति वैकुण्ठं परे त्वादित्यमण्डलम् ॥ १६ ॥
 मुक्तलोकाश्च ते सर्वे विद्मन्भूम्यादिलोकवत् ।
 चित्रवैभवया शक्त्या स्वरुपे परिकल्पिताः ॥ १७ ॥
 ॥ इति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
 वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे शुक्लमुक्तिवियारो
 नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४

अथ पञ्चदशोऽध्यायः । (श्रवणमनननिदिध्यासननिरूपणम्)

श्रवणं नाम किं नाथ मननं नाम किं मतम् ।
 किं वा मुनिकुलश्रेष्ठ निदिध्यासनमुच्यते ॥ १ ॥
 इत्येवं भगवान्पृष्टो मया ब्रह्मविदां वरः ।
 द्वाविंशे दिवसे प्रातरब्रवीच्छिष्यसंसदि ॥ २ ॥
 वेदशीर्षस्थवाक्यानामर्थव्याभ्यानपूर्वकम् ।
 आचार्याश्चृवाणं डेचिश्चृवाणं परिचक्षते ॥ ३ ॥
 अपरे श्रवणं प्राङ्गुरार्यार्थाद्विदितात्मनः ।
 गिरां भाषामयीनां च स्वरूपं बोधयन्ति याः ॥ ४ ॥
 श्रुत्वा वेदान्तवाक्यानि निजवाक्यानि वा गुरोः ।
 जन्मान्तरीयपुण्येन ज्ञात्वा वोभयमन्तरा ॥ ५ ॥
 अहमप्रत्ययमूलं त्वं शरीरादेर्विलक्षणः ।
 इतीदं श्रवणं चित्ताश्चृवाणं वस्तुतो भवेत् ॥ ६ ॥
 वदन्ति मननं डेचिच्छास्त्रार्थस्य विचारणम् ।
 वस्तुतो मननं तात स्वरुपस्य विचारणम् ॥ ७ ॥
 विपर्यासेन रञ्जितं संशयेन च मानद ।

कैश्चिद्ब्रह्मात्मविज्ञानं निदिध्यासनमुच्यते ॥ ८ ॥

विपर्यासेन रक्षितं संशयेन च यद्यपि ।

शास्त्रीयमैक्यविज्ञानं केवलं नानुभूतये ॥ ९ ॥

संशयश्च विपर्यासो निवार्येते उभावापि ।

अनुभूतैव वासिष्ठ न शास्त्रशतकैरपि ॥ १० ॥

शास्त्रं श्रद्धावतो ऽन्यात् संशयं च विपर्ययम् ।

श्रद्धायाः किञ्चिद्भूतत्वे पुनरभ्युदयस्तयोः ॥ ११ ॥

मूलच्छेदस्तु वासिष्ठ स्वरूपानुभवे तयोः ।

स्वरूपे संस्थितिस्तस्मान्निदिध्यासनमुच्यते ॥ १२ ॥

बहिस्सञ्चरतस्तात स्वरूपे संस्थितिं विना ।

अपरोक्षो भवेद्बोधो न शास्त्रशतयर्थया ॥ १३ ॥

स्वरूपसंस्थितिः स्याद्येत् सङ्गा कुण्डिनर्षभ ।

सा मुक्तिः सा परा निष्ठा सा साक्षात्कार ईरितः ॥ १४ ॥

॥ ४ ॥ श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो

वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे श्रवणमनननिदिध्यासन निरूपणं

नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

अथ षोडशोऽध्यायः । (भक्तिवियारः)

अथ भक्तिं समुद्दिश्य पृष्टः पुरुषसत्तमः ।

अभाषत मलाभागो भगवान् रमणो मुनिः ॥ १ ॥

आत्मा प्रियः समस्तस्य प्रियं नेतरदात्मनः ।

अच्छिन्ना तैलधारावत् प्रीतिर्भक्तिरुदाहृता ॥ २ ॥

अभिन्नं स्वात्मनः प्रीत्या विजानातीश्वरं ऽविः ।

जानन्नप्रथपरो भिन्नं लीन आत्मनि तिष्ठति ॥ ३ ॥

वहन्ती तैलधारावद्या प्रीतिः परमेश्वरे ।

अनिच्छतोऽपि सा बुद्धिं स्वरूपं नयति ध्रुवम् ॥ ४ ॥

परिच्छिन्नं यदात्मानं स्वल्पज्ञं यापि मन्यते ।

भक्तो विषयिरूपेण तदा क्लेशनिवृत्तये ॥ ५ ॥

व्यापकं परमं वस्तु भजते देवताधिया ।
 भजंश्च देवताबुद्ध्या तदेवान्ते समश्नुते ॥ ६ ॥
 देवताया नरश्रेष्ठ नामरूपप्रकल्पनात् ।
 ताभ्यां तु नामरूपाभ्यां नामरूपे विजेष्यते ॥ ७ ॥
 भक्तौ तु परिपूर्णायमवं श्रवणमेकदा ।
 ज्ञानाय परिपूर्णाय तदा भक्तिः प्रकल्पते ॥ ८ ॥
 धाराव्यपेता या भक्तिः सा विच्छिन्नेति कीर्त्यते ।
 भक्तेः परस्य सा डेतुर्भवतीति विनिर्णयः ॥ ९ ॥
 कामाय भक्तिं कुर्वाणः कामं प्राध्याप्यनिवृत्तः ।
 शाश्वताय सुभस्यान्ते भजते पुनरीश्वरम् ॥ १० ॥
 भक्तिः कामसमेताऽपि कामामौ न निवर्तते ।
 श्रद्धा वृद्धा परे पुंसि भूय अेवाभिर्वर्धते ॥ ११ ॥
 वर्धमाना च सा भक्तिः काले पूर्णा भविष्यति ।
 पूर्णया परया भक्त्या ज्ञानेनेव भवं तरेत् ॥ १२ ॥
 ॥ एति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
 वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे भक्तिविचारः
 नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६

अथ सप्तदशोऽध्यायः । (ज्ञानप्राप्तिविचारः)

पञ्चविंशे तु दिवसे वैदर्भी विदुषं वरः ।
 प्रश्रयानवतो भूत्वा मुनिं भूयोऽपि पृष्टवान् ॥ १ ॥
 वैदर्भ उवाच
 कुमेरायाति किं ज्ञानं किञ्चित्किञ्चिद्दिने दिने ।
 अेकस्मिन्नेव काले किं पूर्णमाभाति भानुवत् ॥ २ ॥
 भगवानुवाच
 कुमेरायाति न ज्ञानं किञ्चित्किञ्चिद्दिने दिने ।
 अत्यासपरिपाकेन भासते पूर्णमेकदा ॥ ३ ॥

वैदर्भ उवाच

अभ्यासकाले भगवन् वृत्तिरन्तर्बहिस्तथा ।
यातायातं प्रकुर्वाण्य याते किं ज्ञानमुच्यते ॥ ४ ॥

भगवानुवाच

अन्तर्याता मतिर्विद्वन्बहिरायाति येत्पुनः ।
अभ्यासमेव तामाहुर्ज्ञानं ज्यनुभवोऽय्युतः ॥ ५ ॥

वैदर्भ उवाच

ज्ञानस्य मुनिशार्दूल भूमिकाः काश्चिदीरिताः ।
शास्त्रेषु विदुषां श्रेष्ठैः कथं तासां समन्वयः ॥ ६ ॥

भगवानुवाच

शास्त्रोक्ता भूमिकास्सर्वा भवन्ति परबुद्धिगाः ।
मुक्तिभेदा एव प्राज्ञ ज्ञानमेकं प्रजानताम् ॥ ७ ॥

यर्था देहेन्द्रियादीनां वीक्ष्याब्धानुसारिणीम् ।
कल्पयन्ति परे भूमिस्तारतम्यं न वस्तुतः ॥ ८ ॥

वैदर्भ उवाच

प्रज्ञानमेकदा सिद्धं सर्वाज्ञाननिर्बर्णम् ।
तिरोधते किमज्ञानात्सङ्गादकुञ्जितात्पुनः ॥ ९ ॥

भगवानुवाच

अज्ञानस्य प्रतिद्वन्द्वि न पराभूयते पुनः ।
प्रज्ञानमेकदा सिद्धं भरद्वाजकुलोद्भूत ॥ १० ॥

॥ एति श्रीरमणगीतासु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे रमणान्तेवासिनो
वासिष्ठस्य गणपतेरुपनिबन्धे ज्ञानप्राप्तिवियारो
नाम समदशोऽध्यायः ॥ १७

अथ अष्टादशोऽध्यायः । (सिद्धमडिमानुकीर्तनम्)

वरपराशरगोत्रसमुद्भवं वसुमतीसुरसङ्घयशस्करम् ।
विमलसुन्दरपण्डितनन्दनं कमलपत्रविशालविलोचनम् ॥ १ ॥
अरुणशैलगताश्रमवासिनं परमहंसमनञ्जनमय्युतम् ।

करुणया दधतं व्यवहारितां सततमात्मनि संस्थितमक्षरे ॥ २ ॥

अभिलसंशयवारणामाषां भ्रममद्विन्ददाङ्कुशवीक्षणम् ।

अविरतं परसौभ्यधृतोद्यमं निजतनूविषयेष्वलसालसम् ॥ ३ ॥

परिणताम्रहृलप्रभविग्रहं यलतरेन्द्रियनिग्रहसग्रहम् ।

अमृतचिह्ननवस्त्रिपरिग्रहं मितवयोरचितागमसङ्ग्रहम् ॥ ४ ॥

अमलद्विमतरात्ममरीचिभिर्निजकरैरिव पङ्कजबान्धवम् ।

पद्मशुषां जडभावमनेहसा परिहरन्तमनन्तगुणाकरम् ॥ ५ ॥

मृदुतमं वयने दृशि शीतलं विकसितं वदने सरसीरुहे ।

मनसि शून्यमहश्शशिसन्निभे हृदि लसन्तमनन्त एवारुणम् ॥ ६ ॥

अद्यमात्मतनौ कठिनं व्रते पुष्यित्तमलं विषयव्रजे ।

ऋषिमरोषमपेतमनोरथं धृतमदं धनचिह्नलहरीवशात् ॥ ७ ॥

विगतमोहमलोभमभवनं शमितमत्सरमुत्सविनं सदा ।

भवमहोदधितारणकर्मणि प्रतिहृलेन विनैव सद्योद्यतम् ॥ ८ ॥

माताममेति नगराजसुतोरुपीठं

नागानने भजति याहि पिता ममेति ।

अङ्गु लरस्य समवाप्य शिरस्यनेन

सञ्च्युम्भितस्य गिरिन्मृकृतो विभूतिम् ॥ ९ ॥

वेदादिपाकदमनोत्तरकञ्चपेशै-

र्युक्तैर्धराधरसुषुभ्यमरेक्षरैश्च ।

सूक्ष्माभृतायुगभृतेन सह प्रणत्या

सम्पन्नशब्दपटलस्य रहस्यमर्थम् ॥ १० ॥

दण्डं विनैव यतिनं भत दण्डपाणिं

दुःखाब्धितारकमरिं भत तारकस्य ।

त्यक्त्वा भवं भवमहो सततं भजन्तं

हंसं तथापि गतमानससङ्गरागम् ॥ ११ ॥

धीरत्वसम्पदि सुवर्णगिरेरनूनं

वारन्निरोधेधिकमेव गभिरतायाम् ।

क्षान्तौ जयन्तमथलामभिलस्य धात्रीं

दान्तौ निर्दशनमशान्तिकथादविष्ठम् ॥ १२ ॥

नीलारविन्दसुद्धा सदृशं प्रसादे
तुल्यं तथा मलसि तोयज्ज्वान्धवेन ।
ब्राह्म्यां स्थितौ तु पितरं वटमूलवासं
संस्मारयन्तमथलन्तमनूदितं मे ॥ १३ ॥

यस्याधुनापि रमणी रमणीयभावा
गिर्वाणलोकपृतना शुभवृत्तिरूपा ।
संशोभते शिरसि नापि मनोजगन्ध-
स्तत्तादृशं गृह्णिषाम्यधिपं यतीनाम् ॥ १४ ॥

मन्दारलोकवरदं नरदन्तिनोऽपि
मन्त्रेश्वरस्य मलतो गुरुतां वलन्तम् ।
मन्दारवृक्षमिव सर्वजनस्य पाद-
च्छायां श्रितस्य परितापमपाडरन्तम् ॥ १५ ॥

यस्तन्त्रवार्तिकमनेकविचित्रयुक्ति-
संशोभितं निगमज्ज्वनमाततान ।
भुस्य तस्य बुधसंलतिसंस्तुतस्य
वेषान्तरं तु निगमान्तवयो विचारि ॥ १६ ॥

वेदशीर्षयथसारसङ्ग्रहं पञ्चरत्नरुणायलस्य यः ।
गुह्यमल्पमपि सर्वतोभुषं सूत्रभूतमतनोदितं गुरुम् ॥ १७ ॥

द्वेववायि सुतरामशिक्षितं काव्यगन्धरुहितं य यद्यपि ।
ग्रन्थकमलि तथाऽपि सस्फुरद्भाषितानुचरभावसञ्चयम् ॥ १८ ॥

लोकमातृकुयद्गुधपायिनश्शङ्करस्तवकृतो मलाकवेः ।
द्राविडद्विजशिशोर्नटद्विरो भूमिकान्तरमपारमेधसम् ॥ १९ ॥

भूतले त्विड तृतीयमुद्भवं कौञ्चभूमिधररन्ध्रकारिणः ।
ब्रह्मनिष्ठितदशाप्रदर्शनाद्युक्तिवाद्यतिमिरस्य शान्तये ॥ २० ॥

कुम्भयोनिमुभमौनिपूजिते द्राविडे वयसि विश्रुतं कविम् ।
दृष्टवन्तमजरं परं मलः केवलं धिषणया गुरुं विना ॥ २१ ॥

आलडेऽपि जडगोपडेऽपि व वानरेऽपि शुनि वा भलेऽपि वा ।
पण्डितेऽपि पदसंश्रितेऽपि वा पक्षपातरुहितं समेक्षणम् ॥ २२ ॥

શક્તિમન્તમપિ શાન્તિસંયુતં ભક્તિમન્તમપિ ભેદવર્જિતમ્ ।
 વીતરાગમપિ લોકવત્સલં દેવતાંશમપિ નમ્રચેષ્ટિતમ્ ॥ ૨૩ ॥

એષ યામિ પિતુરન્તિકં મમાન્વેષણં તુ ન વિધીયતામિતિ ।
 સંવિલિખ્ય ગૃહતો વિનિર્ગતં શોણશૈલચરણં સમાગતમ્ ॥ ૨૪ ॥

ઈદૃશં ગુણગણૈરભિરામં પ્રશ્રયેણ રમણં ભગવન્તમ્ ।
 સિદ્ધલોકમહિમાનમપારં પૃષ્ટવાનમૃતનાથયતીન્દ્રઃ ॥ ૨૫ ॥

આહ તં સ ભગવાનગવાસી સિદ્ધલોકમહિમા તુ દુરુહઃ ।
 તે શિવેન સદૃશાઃ શિવરૂપાઃ શકુવન્તિ ચ વરાણ્યપિ દાતુમ્ ॥ ૨૬ ॥

॥ ઇતિ શ્રીરમણગીતાસુ બ્રહ્મવિદ્યાયાં યોગશાસ્ત્રે રમણાન્તેવાસિનો
 વાસિષ્ઠસ્ય ગણપતેરુપનિબન્ધે સિદ્ધમહિમાનુકીર્તનં
 નામ અષ્ટાદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૮

॥ ઇતિ શ્રીરમણગીતા સમાપ્તા ॥

॥ અત્રેમે ભવન્ત્યુપસંહારશ્લોકાઃ ॥

દ્વિતીયે તુ દ્વિતીયેઽત્ર શ્લોકો ગ્રન્થે સ્વયં મુનેઃ ।
 દ્વિતીયાધ્યાયગાઃ શ્લોકા અન્યેમેતં વિવૃણવતે ॥ ૧ ॥

ઇતરત્ર તુ સર્વત્ર પ્રશ્નાર્થઃ પ્રશ્નકારિણઃ ।
 ઉત્તરાર્થો ભગવતઃ શ્લોકબન્ધો મમ સ્વયમ્ ॥ ૨ ॥

અયં ગણપતેર્ગ્રન્થમાલાયામુજ્જ્વલો મણિઃ ।
 ગુરોઃ સરસ્વતી યત્ર વિશુદ્ધે પ્રતિબિમ્બિતા ॥ ૩ ॥

॥ ગ્રન્થપ્રશંસા ॥

ગલન્તિ ગડ્ગોયં વિમલતરંગીતૈવ મહતો
 નગાધીશાશ્ચિમદ્રમણમુનિરૂપાજ્જનિમતિ ।
 પથો વાણીરૂપાદ્ગણપતિકવેર્ભક્તહૃદયં
 સમુદ્રં સંયાતિ પ્રબલમલહારિણ્યનુપદમ્ ॥

—પ્રણવાનન્દઃ

॥ श्रीरमणगीताप्रकाशपीठिका ॥

षष्ठः सर्वभूतानमेकोऽसौ लृष्टयाश्रयः ।
 स आत्मा सा परा दृष्टिस्तदन्यत्रास्ति किञ्चन ॥ १ ॥
 सा वियोगासदा शक्तिरेका शक्तस्य जयति ।
 दृश्यब्रह्माण्डकोटिनां भाति जन्मादि बिलती ॥ २ ॥
 यमियं वृणुते दृष्टिर्माज्जरीव निजं शिशुम् ।
 स तामन्वेषते पोतः कपिः स्वामिव मातरम् ॥ ३ ॥
 जयति स भगवान्मणो वाक्पतिराचार्यगाणपतिर्जयति ।
 अस्य च वाणी भगवद् - रमणीयार्थानुवर्तिनी जयति ॥ ४ ॥
 —कपालि शास्त्री

॥ श्रीरमणाञ्जलीः ॥

अरुणाद्रितटे दिशो वसानं
 परितः पुण्यभुवः पुनः पुनानम् ।
 रमणाप्यामडो मडो विशेषं
 जयति ध्वान्तडरं नरात्मवेषम् ॥ १ ॥
 यस्मितेन नरानरेषु तुल्यं
 मडसां पुञ्जमिदं विद्याममूल्यम् ।
 दुरितापडमाश्रितेषु भास्वत्-
 करुणामूर्तिवरं मडर्षिमाडुः ॥ २ ॥
 ज्वलितेन तपःप्रभावलूम्ना
 कबलिकृत्य जगद्विडस्य धाम्ना ।
 विलसन् भगवान् मडर्षिरस्म-
 त्परमाचार्यपुमान् डरत्वधं नः ॥ ३ ॥
 प्रथमं पुरुषं तमीशमेडे
 पुरुषाणां विदुस्तमं तथाऽन्ये ।
 सरसीजलवाण्डमण्डलाना-
 मपरे मध्यमामनन्ति सन्तः ॥ ४ ॥

पुरुषत्रियतेऽपि भासमानं
यमलन्धिमलिनो न वेद जन्तुः ।
अजलत्तमभाएऽमेष नृणां
निजवृत्तेन निर्दशनाय भाति ॥ ५ ॥

मृदुलो लसितेन मन्दमन्दं
दुरवेक्षः प्रबलो दृशा ज्वलन्त्या ।
विपुलो दृष्टयेन विश्वभोक्त्रा
गहनो मौनगृहितया य वृत्त्या ॥ ६ ॥

गुरुराट् किमु शङ्करोऽयमन्यः
किमु वा शङ्करसम्भवः कुमारः ।
किमु कुण्डिनजः स अेव बालः
किमु वा संदृतशक्तिरेष शम्भुः ॥ ७ ॥

बहुधेति विकल्पनाय विदुमि
र्बहुभागरस्तव मौनिनो विलाशः ।
दृष्टयेषु तु नः सदाऽविकल्पं
रमण त्वं रमसे गुरो गुरुणाम् ॥ ८ ॥

औपखण्डसिद्धैरेतैर्बन्धं नीतः स्तवाञ्जलिः ।

उपलारायतामेष मलर्षियरणाब्जयोः ॥ १ ॥

गुणोऽत्र रमणे भक्तिः कृतवित्त य शाश्वती ।
रम्यो रमणनाम्नोऽयं ध्वनिश्च दृष्टयङ्गमः ॥ २ ॥

मलर्षेर्भौनिराजस्य यशोगानमलङ्कृतिः ।
तदयं ध्वन्यकङ्कारगुणैरेवं नवोज्ज्वलः ॥ ३ ॥

रमणस्य पदाम्भोजस्मरणं दृष्टयङ्गमम् ।
शङ्खुभाएऽरसास्वादे को वा भृतिमपेक्षताम् ॥ ४ ॥

अयं रमणपादाब्जकिङ्करस्यापि किङ्कृता ।
काव्यकण्ठमुनेरन्तेवासिना वाग्विलासिना ॥ ५ ॥

रमणाङ्घ्रिसरोजतरसङ्गेन कपालिना ।

भारद्वाजैर्न भक्तेर्न रचितो रमणगण्डविः ॥ ६ ॥

Encoded and proofread by DPD

Shri Ramanagita

pdf was typeset on February 17, 2025

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

